

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/22/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010905
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319010905.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného O. G., nar. XX.X.XXXX v B., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta sp.zn. 31T/85/2019 zo dňa 28.10.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.mája 2020 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písm. e), odsek 3 Trestného poriadku zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný O. G., nar. XX.X.XXXX v B., bytom S. XXX/XX, C., t.č. R. X, okr. Šaľa,

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písm. a) Trestného zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu vo výmere 2 (dvoch) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 31T/85/2019 zo dňa 28.10.2019 bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 27.3.2019 v čase okolo 21.30 hod. v priestoroch železničnej stanice v Galante pod krytým perónom, nezisteným spôsobom spolu s najmenej ďalšími tromi neznámymi osobami ženského pohlavia zobrali G. M., nar. XX.XX.XXXX, peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške 670 €.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 212 ods. 1 s použitím § 37 písm. m) a § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému nahradiť poškodenej G. M., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt W. Z. XX, okr. Veľký Krtíš, škodu vo výške 670 €.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 99-101 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivito aj v ich súhrne. Poškodená jednoznačne a presvedčivo opísala, že peňaženka jej zmizla v čase, keď ju obkolesili tri ženy spolu s obžalovaným a začali rozptyľovať jej pozornosť pod zámienkou predaja parfumov, pričom človek nemusí byť žiadny génius, aby mu bolo zrejmé, že sa jedná o typický spôsob činnosti vreckových zlodejov. Poškodená ďalej videla, ako jej obžalovaný túto peňaženku vkladá späť do tašky a keď ju pozrela, už bola bez peňazí. Obrane obžalovaného naopak okresný súd neuveril, keďže svoje výpovede prispôboval aktuálnej dôkaznej situácii, najprv mal zo stanice odísť vlakom, po výpovedi svedka O. už 100 € bankovkou, ako aj najprv nevidel, že by poškodená platila, a potom počas jej výsluchu drzo komentoval, že platila. Obžalovaného z klamstva ďalej jednoznačne usvedčuje aj videozáznam, na ktorom zreteľne vidno, že vychádza zo stanice s tromi ženami, bavia sa spolu a niečo si aj podávajú. Obrana obžalovaného, že on nie je tá osoba, ktorá s nimi vchádza, je nepravdivá, keďže výzor a oblečenie tejto osoby (čierny tenisky s bielymi podrážkami, mikina s bielym znakom na ľavej strane) je totožné s osobou, ktorá neskôr na zázname nastúpila k svedkovi O., a ktorá je v zmysle výpovedí jednoznačne obžalovaným. Okresný súd taktiež nemal pochybnosti o výške škody, keďže poškodená konzistentne vypovedala o tom, aký obnos mala mať v peňaženke. Čo sa týka obrany uvedenej v záverečnej reči obhajcu, okresný súd poukázal na spôsob spáchania skutku spolupáchateľstvom obžalovaným a ďalšími tromi neznámymi ženami, čiže k naplneniu znaku skutkovej podstaty nedošlo konaním jedného páchatela, ale spoločným konaním viacerých. Preto aj nepreukázanie, že to bol priamo obžalovaný, ktorý peňaženku zobral z tašky, je pre vinu bezpredmetné, keďže k tomu trestnému činu prispel svojou spoluprácou a rozptyľovaním poškodenej. Variant, že došlo ku kúpe parfumov poškodenou, ktorej potom bolo ľúto peňazí a preto obvinila obžalovaného z krádeže, nemá absolútne žiaden základ vo vykonanom dokazovaní, poškodená ho jednoznačne vyvrátila a aj predstava, že predaj parfumov tvorí živobytie uvedených žien, je značne naivná, keďže ako okresný súd uviedol, jedná sa o typický spôsob páchania krádeže. Obžalovaný taktiež nie je súdený pre svoju mentálnu subnormu, ktorá inak nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Vymýšľanie a udržiavanie klamstiev je samo o sebe značne intelektovo náročná činnosť, ktorá má v konečnom dôsledku za následok vnútornú rozpornosť prejavov, keď sa klamár zamotá do pavučiny lží. Naopak hovorenie pravdy je jednoduchá činnosť, ktorá spočíva len v reprodukovanií skutočne zažitého, preto nie je priestor na vnútorné rozpory. Obžalovaný nemal rozporné výpovede pre nejakú mentálnu subnormu, ale jednoducho preto, že klamal a vymýšľal si. Takto zistený skutkový stav veci a okolnosti, ktoré predchádzali spáchaniu trestného činu, i ich konkrétne spáchanie, boli na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi. Na základe vykonania a zhodnotenia týchto dôkazov týkajúcich sa skutkových zistení dospel okresný súd k záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku, sa stal, že ho spáchal obžalovaný a tak svojim protiprávnym konaním naplnil uvedené zákonné znaky trestného činu. Okresný súd nezistil nepatrnú závažnosť konania na použitie špecifického materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 TZ (R 23/2008), najmä vzhľadom na recidívu páchatela ako aj postoj ku svojmu konaniu. Okresný súd mohol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v zákonnej sadzbe do 2 rokov, pričom u neho nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a 1 priťažujúcu okolnosť - bol už za trestný čin odsúdený, a to trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp.zn. 3T/47/2013 a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/117/2014. Pri prevahe priťažujúcich okolností sa dolná hranica trestnej sadzby zvýšila o jednu tretinu rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby na 8 mesiacov. Čo sa týka druhu trestu, okresný súd nezistil podmienky na uloženie alternatívneho trestu ako ani na uloženie podmieneného trestu odňatia slobody, či nebodaj upustenie od potrestania. Obžalovaný svoju trestnú činnosť zapiera a nepriznáva si ju, čiže cesta rehabilitácie miernejšími druhmi trestov je zarúbaná, a ostáva jedine nepodmienený trest odňatia slobody, v ktorom bude mať obžalovaný čas na svoju nápravu a kým k nej príde, spoločnosť bude pred ním chránená, pričom priemerná doba je na spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 8 mesiacov. Keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, z ktorého bol prepustený 16.4.2017, zaradil ho okresný súd na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Okresný súd v rámci adhézného konania rozhodol o riadne

a včas uplatnených nárokoch poškodených na náhradu spôsobenej škody v súvislosti s ukradnutými vecami, ktorú mal okresný súd pri nároku poškodenej preukázanú jej výpoveďou, a preto zaviazal obžalovaného na úhradu v celom rozsahu 670 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 95 spisu) zahlásil obžalovaný odvolanie.

Prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie proti rozsudku okresného súdu nepodal.

Odvolanie obžalovaného obhajca písomne doplnil (č.l. 103-105 a 113-115 spisu).

V odvolaní uviedol, že v danom prípade nebolo dostatočne preukázané konanie obžalovaného tak ako je prezentované v skutkovej vete. Konanie páchatel'a totiž nemožno založiť na domnienkach a hypotézach bez opory v produkovanom dôkaznom stave. Faktom teda ostáva, že žiadnym spôsobom nedošlo k preukázaniu zmocnenia sa cudzej veci obžalovaným (ani poškodenou - nevidela kto vybral peňaženku, ani svedkami, ani kamerovým záznamom).

Rovnako v uvedenom smere neobstojí ani tvrdenie súdu prvého stupňa, ktorým sa snaží prezentovať konanie obžalovaného vo forme spoločného postupu so zatiaľ nestotožnenými subjektmi, nakoľko túto premisu vyvracajú viaceré prezentované skutočnosti protokolovaného deja. Nestotožnené subjekty totiž podľa súhlasných vyjadrení zúčastnených subjektov tvorili samostatnú a oddelenú skupinu od obžalovaného. Táto skupina pristúpila k poškodenej bez obžalovaného, ktorý sa k nim pričlenil až v neskoršom štádiu, uvedená skupina cestovala oddelene od obžalovaného, čo preukazuje aj skutočnosť, že táto skupina vyčkávala na stanici na svoj spoj a obžalovaný odchádzal sám formou taxi služby.

Rovnaké penzum pochybností následne vzhladal aj v rámci kvalifikačného znaku škody a jej ustálenej výšky. Jej ustálenie pre potreby odhalenia objektívnej pravdy vyžadovanej pre trestnoprávne účely nemôže byť založené len na určení poškodenej, keďže tá má priamy vzťah k veci aj osobe (nemožno preto opomenúť tendenciu k hyperbolizácii a nadhodnoteniu škody v záujme vlastného prospechu). Daná pochybnosť je zosťrená aj samotnou výpoveďou poškodenej, ktorá rozhodne nevykazovala presvedčivosť a stálosť v otázke preukázania pôvodu daných prostriedkov a možnosti disponovať takýmto obnosom. Pri mzde vo výške 800 Eur mesačne považovali za málo pravdepodobné, že by poškodená mala v danom čase k dispozícii takú veľkú sumu. Majoritnú časť výplaty teda mala k dispozícii v daný deň na účely jej minútia, hoci ešte nezohľadnil ani je výdavky na bývanie (v tom čase ešte v N.) či stravu, ktoré musia odčerpať ďalšiu značnú časť zo sumy výplaty. Nevidíme teda ako hodnoverné, že poškodená mohla za daných okolností, ktoré sama odprezentovala, disponovať takou vysokou sumou. Dôvod prítomnosti danej sumy sa následne snažila zdôveryhodniť aj poukazom na skutočnosť, že daná suma bola určená pre jej matku. Tú však navštívila pred samotným incidentom a pravdou ostáva, že jej takmer žiadne prostriedky z danej sumy neprenehala, hoci mali byť určené pre ňu. Pri konfrontácii s daným momentom sa snažila danú vec objasniť tým že zvyšok peňazí mala nechať pre matku u brata. Ani k tejto forme odovzdania však nedošlo a súčasne by to nevysvetľovalo prečo vybrala celú sumu v S. pred návštevou matky v O., potom jej časť peňazí nechala a časť chcela dodatočne nechať u brata (ak by sa daný sled udalostí zakladal na pravde, tak by najskôr vybrala menšiu časť peňazí a následne by urobila dodatočný výber pre následnú potrebu jej matky, ktoré by nechala u brata). Nakoľko teda nedošlo k jasnému preukázaniu účelu daného obnosu, tak až dodatočne došlo k opisu, že časť týchto prostriedkov mala byť určená na nákupy. V čase incidentu však poškodená už disponovala nákupnými taškami a teda zrealizovala aj tento zámer, preto by jej reálne nemala ostať už takmer žiadnu hotovosť (časť určená mame, odovzdala mame; časť určená na nákupy bola spotrebovaná nákupmi). Považoval preto za nedôveryhodné, že poškodená disponovala v čase incidentu sumou, ktorú tvrdí, a to aj s poukazom na to, že aj v minulosti v N. nosila na nákupy maximálne 300 Eur. Neprítomnosť obnosu v danej výške v konečnom dôsledku nepriamo potvrdzuje aj výpoveď O., ktorý videl iba jednu bankovku s nominálnou hodnotou 100 Eur. Hoci teda odmietame, že by obžalovaný odcudzil akékoľvek prostriedky, tak aj napriek tomu poukazujeme aj na tento moment, ktorý pojednáva o sume v inej výške a vylučuje existenciu skutku s vyššou škodou. V dikcii prezumpcie neviny a zásady in dubio pro reo bolo nevyhnutné vyhodnotiť danú náležitosť v prospech obžalovaného a teda v smere, že nebola spôsobená ani škoda malá. Hoci obžalovaný v danom smere opakovane navrhoval doplnenie dokazovania, súd prvej inštancie nepodrobil previerke pravdivosti explicitný prejav poškodenej, že prostriedky, ktorými mala disponovať nadobudla

ich výberom na pobočke banky F. v S.. V dikcii zásad trestného poriadku mali daný prostriedok realizovať už orgány činné v trestnom konaní v priebehu prípravného konania.

Pri posudzovaní daného prípadu považoval rovnako za málo pravdepodobné, že by jej zatiaľ nestotožnené subjekty nechali parfémy, ktoré tvoria ich obživu len tak zadarmo, ako sa snaží prezentovať poškodená. Skôr vzhladal ako pravdepodobnejšie, že sa im rôznymi nátlakovými predajnými formami podarilo skutočne predáť viaceré parfémy a keď si poškodená uvedomila nesprávnosť svojho úsudku, tak sa pokúsila zjednať nápravu cestou ich obvinenia z krádeže.

Mentálna subnorma obžalovaného nemôže byť dôvodom na odsúdenie. Obžalovaný má teda objektívne znížené komunikačné schopnosti, ktoré boli dôsledkom niektorých vnútorných rozporov v jeho prejavoch.

Obžalovaný aktívne sprevádza svojho zdravotne ťažko chorého otca, ktorý je odkázaný na pravidelnú formu liečenia, pri ktorej vyžaduje asistenciu člena svojej rodiny, pričom túto funkciu zastáva práve osoba obžalovaného. Obžalovaný súčasne žije v spoločnej domácnosti a vo vzťahu druha a družky s osobou I. Z., ktorá je v dôsledku choroby pohybového ústrojenstva odkázaná tiež na nepretržitú pomoc obžalovaného. Uloženie nepodmienečného trestu by preto znamenal aj hlbší zásah do rodinných pomerov, ktorý následok trest taktiež nemá sledovať. Skutočnosť, že obžalovaný odmieta svoju vinu nemôže byť podkladom na odôvodnenie nepodmienečného trestu odňatia slobody, nakoľko v danom prípade vyznieva zvolená forma trestnej represie výlučne ako sankcia za nepriznanie sa k trestnej činnosti. Prísnosť a nevhodnosť danej formy trestu je zosťrená aj samotným konečným návrhom zo strany prokuratúry k výške trestu, ktorý pojednával o podmiennečnom treste odňatia slobody so skúšobnou dobou 14 mesiacov. Poukázal na dikciu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL.ÚS 106/2011. Uloženie podmiennečného trestu by malo pre obžalovaného dostatočný výchovný a odstrašujúci vplyv, nakoľko by si bol plne vedomý nevyhnutnosti premeny daného trestu na jeho nepodmienečnú formu v prípade spáchania trestného činu.

V rámci režimu ukladania trestu vo vzťahu k podmiennečným trestom uloženým obžalovanému skôr došlo k ich zahladeniu a na obžalovaného sa v danej oblasti hľadí ako na neodsúdeného (§ 50 ods. 7 TZ). Pri posudzovaní nepodmienečného trestu obžalovaného OS Galanta pod spisovou značkou 3T/117/14 zas došlo k vykonaniu daného trestu ku dňu 30.4.2016, a teda aj v rámci daného trestu sú splnené podmienky na jeho zahladenie s poukazom na dikciu § 92 ods. 1 písm. c). V zmysle uvedeného by sa preto na obžalovaného malo nazeráť ako na nedosúdeného, z ktorého dôvodu by preto ani nemala prichádzať do úvahy aplikácia danej príťažujúcej okolnosti. Následne by z daného titulu ani nebolo možné pojednávať o prevyšujúcom pomere príťažujúcich okolností a nedochádzalo by k zosťreniu trestnej sadzby.

Navrhol, aby odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvého stupňa zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom vo veci v dikcii jeho odvolania alebo aby v dotknutej časti vrátil vec súdu prvého stupňa.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti obžalovaného, obhajcu a prokurátora krajskej prokuratúry.

Prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje za zákonný, výšku trestu za primeranú a lekárske správy predložené na verejnom zasadnutí nesmerujú k tomu, že by nebol obžalovaný trestne zodpovedný.

Obhajca obžalovaného predložil na verejnom zasadnutí lekárske správy k zdravotnému stavu obžalovaného a navrhol, aby krajský súd vec vrátil súdu I. stupňa, aby bol skúmaný duševný stav obžalovaného a súčasne sa touto cestou odstráni možnosť, resp. pochybnosť o správnosti skutkových zistení v podobe previerky výšky škody a prípadné daktyloskopické previerky peňaženky poškodenej.

Obžalovaný O. G. uviedol, že poškodenej nezobral nič. Ponúkali parfémy a hádzali jej do tašky 3 cigánky.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo.

Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného v časti výroku o vine nie je dôvodné, avšak v časti výroku o treste a spôsobe jeho výkonu bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku, pričom odvolací súd v uvedenej časti sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil :

- prokurátor okresnej prokuratúry podal dňa 10.7.2019 pod č. 3 Pv 176/19/2202-10 obžalobu na O. G. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.7.2019
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedka - poškodenej G. M., výsluchom svedka T. O., čítaním zápisnice o skoršej výpovedi obžalovaného zo dňa 13.5.2019 na č.l. 10, oboznámením video záznamu získaného od MsP Galanta vydaním veci č.l. 32, oboznámením zápisnice o vydaní veci z č.l. 32, zápisnice o rekognícii osoby z č.l. 33, zápisnice o rekognícii osoby z č.l. 37, odpisu z RT z č.l. 47, výpisu z evidencie priestupkov z č.l. 48, správy o povesti mesta C. z č.l. 54

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutky v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku. Z toho dôvodu si všetky závery prvostupňového súdu osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne odkazuje.

Odvolací súd mal jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona v znení účinnom od 1.8.2019 tým, že obžalovaný pod krytým nástupišťom železničnej stanice v Galante spolu s najmenej ďalšími tromi neznámymi ženami odcudzil poškodenej peňaženku, z ktorej peňaženky si prisvojil sumu 670 eur.

Z trestnej činnosti uvedenej v obžalobe je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďou poškodenej, nakoľko poškodená spoľahlivo označila obžalovaného ako páchatela, keďže obžalovaný pristúpil k poškodenej v čase krádeže a keďže neskôr obžalovaný sa postavil pri poškodenej a poškodená si všimla, že jej vhodil peňaženku naspäť do tašky (č.l. 92 spisu). Jej výpoveď podporuje výpoveď svedka T. O. (č.l. 88 spisu) a kamerový záznam vydaný Mestskou políciou Galanta (č.l. 64-A v spojení s č.l. 88 spisu), z ktorých vyplýva, že zo stanice vybehol obžalovaný s tromi ďalšími ženami a jedným mužom. Naproti tomu výpoveď obžalovaného je nevierohodná, nakoľko obžalovaný pod ťarchou dôkazov zmenil výpoveď (č.l. 10-12 a č.l. 87-88 spisu), čo sa týka spôsobu odcestovania zo železničnej stanice v relevantnom čase a čo sa týka výšky hotovosti, ktorou disponoval v relevantnom čase.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

K výroku o vine:

K odvolacej námietke obžalovaného, že žiadnym spôsobom nedošlo k preukázaniu zmocnenia sa cudzej veci obžalovaným (ani poškodenu - nevidela kto vybral peňaženku, ani svedkami, ani kamerovým záznamom), je na mieste uviesť, že poškodená spoľahlivo označila obžalovaného ako páchatela, nakoľko obžalovaný pristúpil k poškodenej v čase krádeže a keďže neskôr obžalovaný sa postavil pri poškodenej a poškodená si všimla, že jej vhodil peňaženku do tašky (č.l. 92 spisu). Z uvedeného je zrejmé, že to bol práve obžalovaný, ktorý sa dopustil trestného činu krádeže, nakoľko neexistuje iné rozumné vysvetlenie, ako inak by sa obžalovaný dostal k peňaženke poškodenej. V tejto súvislosti je dôležité, že obžalovaný mohol získať informáciu o tom, kde bola uvedená peňaženka, ktorú sa pokúsil vhodiť do tašky, pôvodne umiestnená, len tak, že ju predtým odtiaľ vybral. Okrem toho je zrejmé, že jednoznačným motívom obžalovaného pri nenápadnom vrátení uvedenej peňaženky bolo zahľadanie stôp v otázke miesta a času spáchania krádeže.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že neobstojí tvrdenie súdu prvého stupňa, ktorým sa snaží prezentovať konanie obžalovaného vo forme spoločného postupu so zatiaľ nestotožnenými subjektmi, je nevyhnutné sa vyjadriť, že poškodená vnímala priebeh skutku jednoznačne tak, že celá skupina osôb pristúpila k nej na krytom nástupišti súčasne (č.l. 92 spisu). Z kamerového záznamu vyplýva, že obžalovaný a zvyšná skupina osôb opustili budovu železničnej stanice spoločne. Okrem toho aj svedok T. O. uviedol, že zo stanice vybehli obžalovaný s tromi ďalšími ženami a jedným mužom (č.l. 88 spisu). Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že útok obžalovaného spolu so zvyškom skupiny bol

spoločný a koordinovaný, nakoľko bolo by nepochopiteľné, aby toľko cudzích ľudí pristúpilo spoločne v tom istom čase k jednej poškodenej a následne spoločne urýchlene sa pokúsili opustiť budovu železničnej stanice, pričom by nastúpili na parkovisku do áut, ktoré boli zaparkované na parkovisku bezprostredne vedľa seba.

K odvolacej námietke obžalovaného, že ustálenie výšky škody nemôže byť založené len na určení poškodenu, keďže tá má priamy vzťah k veci aj osobe, pričom výpoveď poškodenej rozhodne nevykazovala presvedčivosť, je na mieste konštatovať, že výpoveď poškodenej ohľadom výšky hotovosti uloženej v peňaženke pred krádežou 675 eur a po krádeži 5 eur je vierohodná (č.l. 92 spisu), nakoľko poškodená aj na hlavnom pojednávaní zotrvala na výpovedi z prípravného konania, že jej bola spôsobená škoda 670 eur. Okrem toho poškodená je v pozícii svedka subjektom trestného procesu, ktorý je viazaný prísahou a povinnosťou vypovedať pravdu v zmysle § 131 ods. 1 a 3 Trestného poriadku. Naproti tomu obžalovaný ako strana trestného konania sa môže obhajovať spôsobom, aký uzná za vhodný, napr. aj klamať. Nie je vôbec prekvapivé, že poškodená mala pred krádežou v peňaženke sumu 675 eur, nakoľko ako poškodená uviedla, je zamestnaná, pracuje v DHL, má plat do 800 eur mesačne (č.l. 92 spisu), pričom u starostlivého človeka s takýmto platom je na mieste dôvodne očakávať tvorbu úspor, ktoré sa môže rozhodnúť použiť kedykoľvek neskôr na darovanie matke alebo na bežne dostupné tovary v obchodoch. Nemožno priznať úspech obhajobe obžalovaného, že poškodená mala najskôr vybrať menšiu časť peňazí a následne urobiť dodatočný výber, nakoľko poškodená má právo ľubovoľne disponovať s finančnými prostriedkami na svojom bankovom účtu. V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že postup poškodenej pri výbere hotovosti z banky je pochopiteľný v tom, že nemusela ísť dva krát po sebe osobne do pobočky banky, pričom je dôvodné očakávať, že takto ušetrila aj na bankových poplatkoch za bankové transakcie. Okrem toho poškodená vysvetlila, že matke neodovzdala pôvodne zamýšľanú hotovosť, nakoľko sa pohádali, a v Galante nenakúpila všetko, čo chcela pôvodne kúpiť (č.l. 92 spisu). Vo svetle týchto faktov je zrejmé, že výška spôsobenej škody bola spoľahlivo preukázaná. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, keď odmietol obhajcom navrhnutý dôkaz výpisom z účtu poškodenej, keďže sa jednalo o krádež hotovosti a nie je zrejmé, ako by to mohlo pomôcť objasneniu skutkového stavu.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že je málo pravdepodobné, že by poškodenej zatiaľ nestotožnené subjekty nechali parfém, ktoré tvoria ich obživu len tak zadarmo, ako sa snaží prezentovať poškodená, je dôležité uviesť, že nemožno označiť za riadny prístup, aby neznámi predavači obkolesili poškodenú a vhadzovali jej do tašky parfém. V tomto smere je vierohodné vyjadrenie poškodenej, že nemala záujem o kúpu parfémov a nekupovala parfém, nakoľko poškodená týchto neznámych predavačov sama iniciatívne nevyhľadala, práve naopak, neznámi predavači prišli za poškodenu, pričom keďže poškodená nevedela odohnať neznámych predavačov presunula sa z krytého nástupišťa do interiéru železničnej stanice.

K odvolacej námietke obžalovaného, že obžalovaný má objektívne znížené komunikačné schopnosti, ktoré boli dôsledkom niektorých vnútorných rozporov v jeho prejavoch, je na mieste uviesť, že znížené komunikačné schopnosti obžalovaného nemôžu spôsobiť vnútorné rozpory v jeho výpovedi, nakoľko aj jednoduchým jazykom sa dajú vyjadriť pravdivé údaje o priebehu skutku, ktoré budú vzájomne korešpondovať. Naproti tomu vnútorné rozpory výpovede obžalovaného sú výsledkom tendencií k zakrytiu trestného činu krádeže vymyslenými skutočnosťami, ktoré boli neskôr vyvrátené vykonaným dokazovaním. Konkrétne ide o to, že obžalovaný nemohol odcestovať vlakom, tak ako to tvrdil obžalovaný vo výpovedi zo dňa 13.5.2019, keď z kamerového záznamu a z výpovede svedka T. O. vyplýva, že odišiel na aute (č.l. 88 spisu). Ďalej je jasné, že obžalovaný nemohol mať pri sebe približne iba 50 eur, tak ako to uviedol vo výpovedi zo dňa 13.5.2019, keď svedok T. O. videl, že obžalovaný disponoval bankovou s nominálnou hodnotou 100 eur (č.l. 88 spisu).

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí predložil lekársku správu obžalovaného zo dňa 11.05.2020, z ktorej vyplýva, že utrpel úraz hlavy, ktorý si vyžaduje monitorovanie po dobu 48 hodín a v prípade zhoršenia stavu je potrebné, aby okamžite vyhľadal lekárke ošetrovanie. Z lekárskej správy zo dňa 08.06.2016 vyplýva, že obžalovaný trpí stredným stupňom mentálnej retardácie a odkázaná na pomoc inej osoby, nerozumie po slovensky.

K uvedenému krajský súd uvádza, že k úrazu obžalovaného prišlo až v konaní pred odvolacím súdom, teda jeho zdravotný stav spojený s úrazom hlavy nesúvisí s konaním pred súdom I. stupňa a z lekárskej správy nevyplývajú žiadne obmedzenia, ktoré by bránili obžalovanému účasti na verejnom zasadnutí. Podľa lekárskej správy zo dňa 08.06.2016, že obžalovaný nerozumie po slovensky sa nepreukázalo, pretože počas prípravného konania, konania na súde I. stupňa ako i v odvolacom konaní nenamietal túto skutočnosť a ani z jeho odpovedí nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že neovláda slovenský jazyk. Zo zápisnice o výsluchu obvineného, registra trestov vyplýva, že obžalovaný je slovenskej národnosti. K odkázanosti obžalovaného na pomoc inej osoby je potrebné poukázať na písomné zdôvodnenie odvolania obžalovaného, z ktorého vyplýva, že je to práve obžalovaný, ktorý poskytuje starostlivosť svojmu chorému otcovi v podobe jeho sprevádzania na lekárske vyšetrenia a taktiež starostlivosť poskytuje i svojej družke, ktorá je na jeho nepretržitú pomoc odkázaná z dôvodu choroby pohybového ústrojenstva. Uvedené nenasvedčuje skutočnosti, že je to obžalovaný, kto vyžaduje opateru inej osoby. Do spisu nebolo zo strany obžalovaného resp. jeho obhajcu predložené rozhodnutie o pozbavení spôsobilosti na právne úkony alebo obmedzení jeho spôsobilosti na právne úkony a taktiež zo spisového materiálu nevyplýva, že obžalovaný trpí duševnou poruchou, pre ktorú by nemohol rozpoznať protiprávnosť svojho konania resp. ovládať svoje konanie. Práva na obhajobu obžalovaného porušené neboli, nakoľko počas celého konania pred súdom bol zastúpený obhajcom.

K výroku o treste:

K odvolacej námietke obžalovaného, že skutočnosť, že obžalovaný odmieta svoju vinu nemôže byť podkladom na odôvodnenie nepodmienečného trestu odňatia slobody, je nevyhnutné uviesť, že súd prvej inštancie nemal na mysli nepriznanie viny obžalovaným, ale súd prvej inštancie mienil poukázať na arogantný postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní zo dňa 21.10.2019 (č.l. 92 spisu) v priebehu výpovede svedkyne a poškodenej G. M., že jej parfумы hádzali do tašiek, obžalovaný bez vyzvania poznamenal: „áno, platila si.“

Navyše, obligatórnou náležitosťou obžaloby v zmysle § 235 Trestného poriadku nie je návrh konkrétnej výmery trestu odňatia slobody v rámci ustanovenej trestnej sadzby pre trest odňatia slobody a ani návrh na zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s konkrétnym stupňom stráženia. Ide o fakultatívnu možnosť prokurátora uviesť takýto návrh v obžalobe. A fortiori nemôže byť tento návrh záväzný pre príslušné súdy. Z historického a komparatívneho náhľadu na problematiku možno doplniť, že podľa § 315 ods. 1 zákonného článku č. 33/1986 o súdnom trestnom poriadku v znení neskorších predpisov [platný na území Slovenskej republiky do 1. augusta 1950, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 87/1950 Sb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok)] sa prokurátor (žalobca) nesmel v obžalobe (návrhu) o výške trestu, ktorý má byť uložený, vyjadriť. (47/2014, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 253/2014 zo dňa 6.5.2014)

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že prísnosť a nevhodnosť danej formy trestu je zostrená aj samotným konečným návrhom zo strany prokuratúry k výške trestu, ktorý pojednával o podmiennečnom treste odňatia slobody so skúšobnou dobou 14 mesiacov, je na mieste uviesť, že súd nie je viazaný návrhom prokurátora na uloženie trestu, nakoľko v zmysle čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy, pričom návrh výšky trestu nie je ani obligatórnou náležitosťou obžaloby.

Pri hodnotení recidívy páchatel'a z hľadiska možnosti jeho nápravy musí súd prihliadať k povahe predchádzajúcej trestnej činnosti, k odstupe doby od posledného odsúdenia, k celkovému spôsobu jeho života a k pohnútke jeho ďalšieho trestného činu, aby mohol urobiť správny záver o treste v zmysle ustanovenia § 23 ods. 1, § 31 ods. 1, § 58 ods. 1 písm. a) tr.zák. (R 39/1965, rozhodnutie Krajského soudu v Hradci Králové zo dňa 30. apríla 1965, sp. zn. 1 To 96/65.)

K odvolacej námietke obžalovaného, že sa na obžalovaného malo nazerať ako na neodsúdeného, z ktorého dôvodu by preto ani nemala prichádzať do úvahy aplikácia priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona, je na mieste uviesť, že pri trestoch uložených Okresným súdom Galanta trestným rozkazom sp.zn. 3T/47/13 zo dňa 11.4.2013 a Okresným súdom Galanta rozsudkom sp.zn. 3T/117/14 zo dňa 5.12.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp.zn. 3To/11/2015 zo dňa 3.3.2015 nie je síce v odpise registra trestov vyznačené, že na páchatel'a sa hľadí, akoby

nebol odsúdený, ale je nevyhnutné prihliadnuť na okolnosť, že od spáchania týchto skutkov uplynul dlhší čas, keďže ku skutku, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp.zn. 3T/47/13 zo dňa 11.4.2013 došlo dňa 13.11.2012 a ku skutku, za ktorý bolo odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp.zn. 3T/117/14 zo dňa 5.12.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp.zn. 3To/11/2015 zo dňa 3.3.2015 došlo dňa 5.4.2014. To znamená, že existuje dôvod, pre ktorý súd vzhľadom na povahu predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť nebude prihliadať, nakoľko vzhľadom na výrazný časový odstup od predchádzajúcich odsúdení nie je možné pričítať obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Táto zmena sa prejaví aj v pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, nakoľko obžalovanému nemožno pričítať žiadnu ani poľahčujúcu a ani priťažujúcu okolnosť, čo znamená, že na mieste je aplikovať § 38 ods. 2 Trestného zákona, a teda zákonná trestná sadzba zostane nezmenená.

K odvolaciemu argumentu obžalovaného, že uloženie nepodmienečného trestu by preto znamenalo aj hlbší zásah od rodinných pomerov, ktorý následok trest taktiež nemá sledovať, je potrebné sa vyjadriť, že súd prvej inštancie uvedenú skutočnosť dostatočne nezohľadnil.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona : Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona : Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatelov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Prvostupňový súd sa týmito ustanoveniami pri ukladaní trestu obžalovanému dôsledne neriadil. Pri úvahách, aký druh trestu by spravodlivo zohľadňoval konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy (prevencia). Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Vychádzajúc z uvedených skutočností v ich súhrne je potrebné konštatovať, že nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 8 (osem) mesiacov by nebol primeraný a v danom prípade ani spravodlivý, keďže nebola zistená ani poľahčujúca a ani priťažujúca okolnosť, pričom obžalovaný sa osobne stará o rodinného príslušníka tým, že aktívne sprevádza svojho zdravotne ťažko chorého otca a zároveň jeho družka je v dôsledku choroby pohybového ústrojenstva odkázaná tiež na nepretržitú pomoc obžalovaného.

Krajský súd z týchto dôvodov zrušil celý výrok o treste napadnutého rozsudku a sám uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, teda v strede zákonnej trestnej sadzby, ktorá bola v prípade obžalovaného v rozpätí 0 až 2 roky.

Krajský súd v súlade s ustanovením § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil, nakoľko vzhľadom na osobu páchatel'a mal dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, pričom podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu vo výmere 2 (dvoch) rokov, ktorú považoval za dostatočnú.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd považoval trest uložený prvostupňovým súdom za neprimeraný a preto v zmysle § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom o treste a spôsobe jeho výkonu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

K výroku o náhrade škody odvolací súd len poznamenáva, že poškodená si uplatnila nárok na náhradu škody riadne a včas, pričom ide o nárok, ktorý je v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním obžalovaného. V súvislosti s otázkou výšky spôsobenej škody je nevyhnutné vychádzať z vierohodného vyjadrenia poškodenej, ktorá aj na hlavnom pojednávaní zotrvala na výpovedi z prípravného konania, že jej bola spôsobená škoda 670 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.